

<https://magyarnarancs.hu/mikrofilm/csak-szex-11131>

„Csak szex” – John Cameron Mitchell filmrendező

A Hedwig és a Mérges Csonk tabudöntőgető rendezőjének új filmje tele van '70-es évekbeli punkokkal, begerjedt földönkívüliekkel és croydoni kamaszokkal. Az Így csajozz egy földönkívülivel csütörtöktől látható a mozikban.

Magyar Narancs: A punk már idejekorán megérintette. De hogy lehetett punkhoz jutni az épp rendszerváltásra készülő Budapesten?

John Cameron Mitchell: '88-ban Budapesten forgattam, apám ekkoriban az NSZK-ban állomásozó amerikai csapatok parancsnoka volt Nyugat-Berlinben. Egy nem túl jelentékeny ifjúsági Disney-filmben szerepeltem, de egy nagyon is jelentős punkélmény társult az ottlétemhez. Egy holland banda, a The Ex játszott a Carrot fesztiválon ('88-ban rendezték az első HungaroCarrot fesztivált – a szerk.), és ahogy az már lenni szokott, az emberek slam dance-elni kezdtek, de nem a színpad előtt csinálták, hanem a tömeg közepén, mintha valami illegális dolgot művelnének, amiről a biztonságiak nem tudhatnak.

Így csajozz egy földönkívülivel - forgatás közben

MN: Jó előtanulmány lehetett a punkok közt játszódó új filmjéhez.

JCM: Igazából csak azután kattantam rá a punkra, hogy előbújtam melegként. **A kilencvenes években létezett egy queer punk mozgalom**, ennek már valóban a részese voltam. Ebből a korszakból nőtt ki a Hedwig és a Mérges Csonk című musicalem (egy NDK-ból elszármazó transznemű rockénekesnő története – a szerk.).

MN: A kilencvenes évek elejére esik a **New Queer Cinema** virágzása is. Ez az irányzat is vonzotta?

JCM: **Közvetlenül az AIDS hívta életre a queer cinemát**, ez az irányzat volt a filmkészítők reakciója. A Sundance-en 1991-ben Todd Haynes filmje, a Poison lett a legjobb játékfilm, a dokumentumfilmek között pedig a Párizs lángjai győzött. **Igazi queer év volt**. Todd Haynes, Tom Kalin, Gregg Araki vagy Christine Vachon nagyon erősen hatottak rám. Ők mind Gus Van Sant köpönyegéből bújtak elő, ő már a nyolcvanas években feltűnt mint a queer cinema előfutára. Az én coming outom az AIDS első korszakára esett, számomra élet-halál kérdés, politikai ügy volt queernek lenni. Ezt a kort, az Act Up aktivisták működését a 120 dobbanás percenként című film elég jól bemutatja. Az aktivistákhoz féltem csatlakozni, megmaradtam az establishmenten belül, de nyíltan vállaltam, hogy meleg vagyok. Egy pragmatikus punk voltam, aki belülről bomlasztja a rendszert.

MN: Elég kitartónak bizonyult. A Hedwig és a Mérges Csonkkal kezdte '98-ban, abban még a főszerepet is eljátszotta.

JCM: A Hedwig elkészítését az összes színész barátom, sőt még az ügynököm is ellenezte, a drag ekkoriban még lenézett dolog volt az Egyesült Államokban, valami alacsonyrendű meleg bohóckodásnak, jó esetben is kamunak tartották. **A Squeezebox nevű New York-i klubban sok drag queent láttam rock 'n' rollt énekelni** – sokat tanultam tőlük a darab írása során. De nem csak a draget, a punk-rockot sem gondolta színpadképesnek senki. Tisztelet a kivételnek. Sok pénzt nem kerestem a Hedwiggel, de minden jó, ami ezen a pályán ért, belőle fakad.

MN: Pedig úgy nyilatkozott, hogy **a musical 2014-es Broadway-bemutatója** azért hozott annyit, hogy a lakbérét kigazdálkodhatta belőle.

JCM: Csak egy ideig. New Yorkban igen drága a lakhatás. A darab két évig futott a Broadwayn, ez pénzes időszak volt, igen, de amit ekkor kerestem, az mind elment az édesanyám ápolására. Anyám Alzheimerben szenved, és hát tudja, milyen szörnyű az amerikai egészségügyi rendszer. A sors iróniája, hogy anyám nagyon is ellenezte a Hedwigit, amiből most az ellátását fedezem. **Hamarosan újból fel is kell vennem a parókát, és megturnéztatnom a darabot, hogy teljen az ellátására.**

MN: A Hedwig filmváltozata után megrendezte a Shortbus című filmjét. Ebben a szereplők élesben szexeltek.

JCM: Láttam néhány ilyen filmet, de ezek mind morózus, az erőszakot kiemelő filmek voltak, én meg azt gondoltam, hogy oké, ez is hozzátartozik a szexhez, de miért ne lehetne egyszer a szex bájos vagy ad absurdum, akár a komikus oldalát megmutatni, elvégre a művelet maga sokszor nevetséges. Nem pornót csináltam, nem törekedtünk arra, hogy a szex izgatóan hasson. Van, hogy a szex nem izgató, csak szex. Nálam a szex a zene funkcióját töltötte be.

MN: A Shortbushoz képest az Így csajozz... egy harmatos lányregény.

JCM: Mert egy tinédzser love storyt akartam csinálni, olyat, amit a bennem lakozó 16 éves lány látni szeretett volna. Az a 16 éves lány, aki ott lakozik mindenkiben.

MN: Jó, azért egy rendhagyó, alien-ember szexjelenet belefért.

JCM: A vezérbika megtapasztalja, hogy az, amitől mindig is tartottunk, hogy mi történik, amikor földönkívüliek fogságába esünk, az valóban úgy van. És hát semmitől sem retteg jobban egy alfa-hím, mint hogy beléhatoljanak. Ez még a halálnál is félelmetesebb számára. A mi filmünkben csupán egy ujjról van szó, és történetesen ez az ujj nagyon jóleső dolgokra képes. Mi, meleg férfiak, sokszor viccelődünk, hogy a heterók milyen későn fedezték fel az ánuszuakat. A nyolcvanas években még csak a mellbimbóikkal ismerkedtek, így érthető a lemaradás. Micsoda időpocsékolás!